

Arrest

nr. 251 155 van 17 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LECLUSE
Rue Lambert Fortune 65
1300 WAVRE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LECLUSE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië aan als een veilig land van herkomst.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift onderstreept dat het feit dat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst “per se geen motief is om haar asielaanvraag te weigeren”, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Verzoekster spitst haar betoog vooreerst toe op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat zij in februari 2020 na een week vrijwillig terugkeerde vanuit Griekenland naar Albanië, hoewel zij daar luidens haar verklaringen toen reeds problemen kenden. Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan een poging tot verschoning. Dat haar echtgenoot heeft uiteengezet dat hij zich nog onveilig voelde in Griekenland omdat Albanië niet veraf is, kan echter bezwaarlijk een

aannemelijke verklaring bieden voor de vrijwillige terugkeer. De algemene bewering dat verzoeksters echtgenoot, toen hij terug in Albanië was, ondergedoken leefde om zijn vertrek naar België voor te bereiden, kan evenmin overtuigen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, is de vaststelling dat geen verzoek werd ingediend in Griekenland wel degelijk pertinent. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeksters houding en het feit dat zij lijkt te 'kiezen' waar zij om internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

De commissaris-generaal stelt verder, onder verwijzing naar de betreffende verklaringen, tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot vast omtrent (de escalatie van) de problemen met haar ouders. In haar verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan te stellen dat zij en haar echtgenoot verschillende incidenten met de familie van mevrouw A. hebben vermeld en te poneren dat het duidelijk is dat het incident met het mes in oktober 2019 plaatsvond. Verzoekster gaat dan ook niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij een aannemelijk verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties zodat deze staande blijven.

4.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoekster niet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekster beperkt zich dienaangaande in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar de blijvende verontrustende aanwezigheid van corruptie in Albanië en zij stelt dat dit probleem niet plots verdwenen is omdat het land over een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan beschikt waarbij zij verwijst naar en citeert uit algemene informatie.

Met haar algemeen betoog ontkent, noch weerlegt verzoekster dat zij en haar echtgenoot, op geen enkel moment aangifte hebben gedaan van hun problemen. De bedoeling van een aangifte en het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Evenmin gaat verzoekster in op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt gesteld: "Wat betreft uw stelling geen vertrouwen te hebben in de politie omdat deze corrupt zijn, moet opgemerkt worden dat u geen concrete indicaties aanbrengt waaruit blijkt dat jullie in geval van een aangifte met corruptie zouden worden geconfronteerd (CGVS, p. 6). Dat uw neef jullie klacht zou wegwimpelen, zoals u aanhaalt, is niet meer dan een blote bewering (CGVS, p. 6). Gevraagd of jullie in geval van een eventuele beïnvloeding van jullie beschermingsmogelijkheden door de neef, de wijkagent, niet terecht kunnen bij andere, hogere (politie)instellingen, werpt u op dat de politie in Vlorë nu eenmaal zo is en dat uw vader mensen kent in verschillende diensten omdat hij zelf ooit als politieagent heeft gewerkt (CGVS, p. 7). Concrete elementen waaruit blijkt dat jullie ten gevolge van uw vader die in 1992 stopte bij de politie actueel geen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten, bracht u niet aan. Het loutere feit dat uw vader tot 1992 bij de politie werkte en zodoende veel mensen kent, is onvoldoende om te besluiten dat hij actueel, bijna 30 jaar nadat hij stopte bij de politie, in staat is om het huidige gehele politiebureau en gerechtelijke bestel in die mate te beïnvloeden dat jullie absoluut verstoken zouden blijven van bescherming in Albanië. Dat jullie zelf bij jullie uitreis van Albanië naar

België een grensbeambte hebben omgekocht, zoals u aanstipt (CGVS, p. 7), wijzigt voorgaande conclusie niet.”

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op.

Verzoekster kan zich niet verschuilen achter haar afgelegde verklaringen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Zij neemt de beschermingsmogelijkheden en meer in het bijzonder de aanwezigheid van corruptie in Albanië op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift berust echter hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 december 2020, voert verzoekende partij aan dat rekening dient gehouden te worden met de familiale context waarin zij geraakt zijn en wijst zij erop dat er zeer veel Albanezen in Griekenland verblijven zodat het ook daar voor hen niet veilig was.

Verzoekende partij voert aan dat rekening dient gehouden te worden met de familiale context waarin zij geraakt zijn.

De Raad merkt op dat verzoekende partij nalaat te concretiseren/verder toe te lichten met welke zaken/elementen omtrent de familiale context waarin zij geraakt zijn, rekening dient gehouden te worden. De Raad wijst voorts op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld omtrent de beweerde familiale problemen: *“De commissaris-generaal stelt verder, onder verwijzing naar de betreffende verklaringen, tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot vast omtrent (de escalatie van) de problemen met haar ouders. In haar verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan te stellen dat zij en haar echtgenoot verschillende incidenten met de familie van mevrouw A. hebben vermeld en te poneren dat het duidelijk is dat het incident met het mes in oktober 2019 plaatsvond. Verzoekster gaat dan ook niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij een aannemelijk verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties zodat deze staande blijven.”*

Zij wijst erop dat er zeer veel Albanezen in Griekenland verblijven zodat het ook daar voor hen niet veilig was.

Haar rechtvaardiging voor haar nalaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland en haar vrijwillige terugkeer vanuit Griekenland naar Albanië, met name dat er zeer veel Albanezen in Griekenland verblijven zodat het ook daar voor hen niet veilig was, volstaat geenszins. Verder wijst de Raad dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld, waarover zij geen ander licht werpt: *“4.1. Verzoekster spitst haar betoog vooreerst toe op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat zij in februari 2020 na een week vrijwillig terugkeerde vanuit Griekenland naar Albanië, hoewel zij daar luidens haar verklaringen toen reeds problemen kenden. Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan een poging tot verschoning. Dat haar echtgenoot heeft uiteengezet dat hij zich nog onveilig voelde in Griekenland omdat Albanië niet veraf is, kan echter bezwaarlijk een aannemelijke verklaring bieden voor de vrijwillige terugkeer. De algemene bewering dat verzoeksters echtgenoot, toen hij terug in Albanië was, ondergedoken leefde om zijn vertrek naar België voor te bereiden, kan evenmin overtuigen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, is de vaststelling dat geen verzoek werd ingediend in Griekenland wel degelijk pertinent. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeksters houding en het feit dat zij lijkt te ‘kiezen’ waar zij om internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS